

thấy mình chẳng giúp được gì. Vì thế, tôi nói xen vào: “Có phải đây là chuyện thường diễn ra trong quan hệ của hai người không?”.

“Ngày nào cũng vậy. Cuộc sống hôn nhân của chúng tôi dường như chỉ có bấy nhiêu”, bà vợ thở dài nói.

Tôi nhìn cả hai vợ chồng, và một ý nghĩ thoáng qua rằng đây là hai người bị chi phối bởi hai bán cầu não khác nhau.

“Ông bà có con không?”, tôi hỏi.

“Chúng tôi có hai đứa.”

“Thế ư?”, tôi hỏi lại, vờ như không tin nổi, “Làm sao ông bà có thể có con được với nhau?”.

“Anh nói thế nghĩa là gì?”

“Hai người phải hòa hợp lắm mới làm nên điều kỳ diệu đó!”, tôi nói. “Một cộng một thường bằng hai. Nhưng ông bà đã lấy một cộng một thành ra bốn. Đó chính là sự đồng tâm hiệp lực. Tổng thể thống nhất lớn hơn tổng của từng phần”.

Ngừng một lát, tôi thốt lên: “Vấn đề ở đây là cần phải coi trọng sự khác biệt của nhau, ông bà ạ”.

7. COI TRỌNG SỰ KHÁC BIỆT

Coi trọng sự khác biệt là bản chất của *đồng tâm hiệp lực* – đó là sự khác biệt về mặt trí tuệ, tình cảm, tâm lý giữa những con người khác nhau. Và chìa khóa để coi trọng sự khác biệt là phải nhận thức được rằng, ai cũng đều có cái nhìn riêng về thế giới, thực tại khách quan, theo quan điểm riêng của họ, không phải như nó vốn có.